

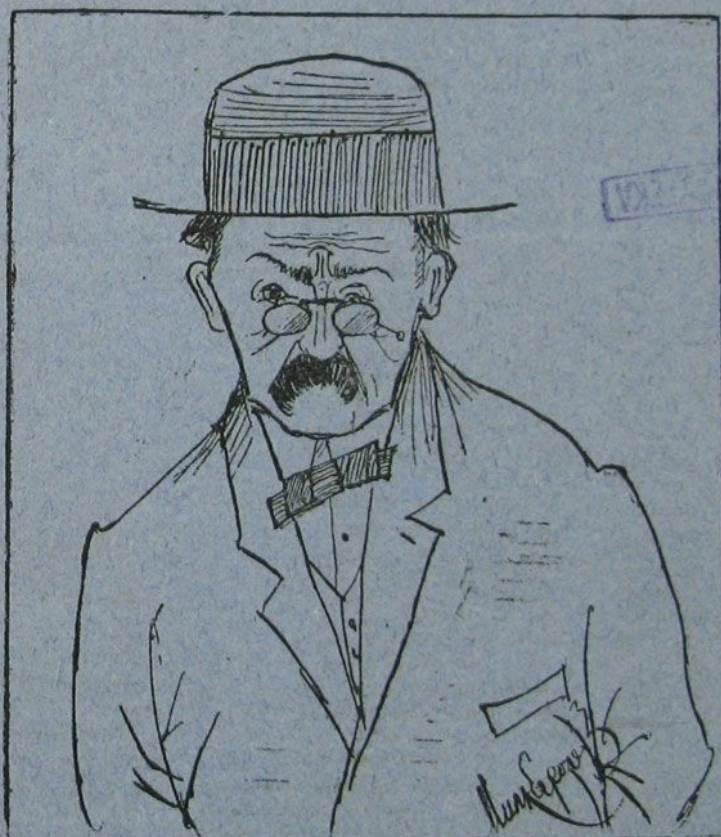
КЛОПОТАРЪ

Седмично списание за хуморъ, сатира и общественъ животъ. Брой I лв.

Год. абонаментъ 40 лева.
За 6 м. " 20 "
" 3 м. " 12 "

Редакторъ: Милчо Каролеевъ.

Всичко се изпраща на адресъ:
„Клопотаръ — Цариградъ“
Ржкописи не се връщатъ

Живѣе въ градъ. Мълчи само когато спи. Замѣтва списанието »Азъ знамъ всичко.« Носи очила но рѣзъ тѣхъ редко глѣда. Храни се съ селска наивностъ. Относителното му тегло е равно съ това на вода. Срѣща се често; но редко въ съединено състояние.

Латинското му название е: ЛОКВАКСЪ СИМПЛИСЪ.

Ко ученичними послание.

О юностъ неразумная!

Днесъ, прочие случайно узнахъ че косата ми е постътена отъ първия бълъ косъмъ и поради тази причина душата ми позна смущения велики.

Първиятъ побълтелъ косъмъ! Това ще доведе една усмивка на вашитъ коралови устни, вие, разбойнички на шестнадесетъ години, вие банантки, устнитъ на които сж озорени джчитъ на младостта.

Но она, който като мене нѣкога случайно уипувайки покрай оглѣдалото е видѣлъ съ една скръбна почуда първия снѣгъ да се бѣлѣ между буйнитъ му коси; който внезапно е съзрѣлъ тогава младостта, съ единъ дългъ погледъ къмъ нѣго, да излиза отъ стаята му, за да не се върне тамъ никога; който е усѣтилъ безъ да види ясно вѣянето на едно хладно крило,—блѣдоснѣжното фило на старостта, която стои още прѣдъ вратата, но ще влѣзе,—о, този човѣкъ е позналъ голѣмата тъга на цвѣтоцѣтъ, когато сланата се докосне до тѣхъ и той ще разбере скръбта на моята душа!...

И ако днесъ устата ми отправятъ къмъ васъ словеса, то е защото искамъ да побѣксѣвамъ съ блѣсъка на юношескитъ ви очи, съ руситъ нѣдрици на вашата младостъ съ очарователния пламъкъ на неразумнитъ ви пориви и съ мойтѣ собствени години.

Прочие, дѣца, сжрдцата ни иматъ велики слабости къмъ васъ и безъ да искамъ да ви направя съучастнички на горѣстнитъ ми ида да си отдѣхна между васъ, защото сте многоплаголиви, защото безгрижието наднича изъ малкитъ ви деколтенца и веселието обитава глупавитъ ви класни стаи.

Абие, имамъ дума за совѣтъ къмъ васъ и желая благополучието ви.

Когато ний ср собственитъ си персони обитавахме нѣколко години пуститъ пространства на това сжко училище, които се наричатъ класни стаи, имяхме двама нераздѣлни другари, които услажлаха часоветъ на врѣмепровождаването ни, една усмивка на прѣнебрежния за сериознитъ нѣща и една лучезарна любовъ за сжрдечнитъ си нужди.

И ето, сега съ радость душевна и благодаренне велѣко си спомнувамъ тѣзи дни и ето добихъ единъ цвѣтушъ оазисъ на возмоменанията си—оазисъ, въ които отрудената ми въ световната пустиня душа ще си отдѣхне понѣкога.

Прочие, добавямъ поучението: бждете подобни на мене дѣца, защото мадритъ постановления на Lex Julia и знаменититъ формули на Архимеда никога не ще е иждно да опознаяшъ, но младостта на годинитъ ви, уви, не е вѣчна и вие напразно ще простирате рѣцѣ къмъ нея, когато ще бждѣ нече късно.

И, като търся подкрѣпления за умозрѣнията си, азъ ги намирамъ въ голѣмата поезия на библейската пѣсенъ на пѣснитъ отъ премудраго Соломона и още въ старитъ сочинения на Петка Рачо, Славейковъ,

които изразява слабоститъ на сжрдцето си по слѣдующия начинъ:

Да ви обичамъ, о женски млади;
Азъ тѣй си мисля и тѣй рѣшavamъ, че
като ви любя, не согрѣшavamъ.

Да ви се радвамъ, не се отказвамъ по
понататъ азъ се прѣдлазvamъ!...

И, понеже чрѣзъ послѣдния тоя стихъ на любвеобилнитъ този сторецъ говори мдростта, истина, истина ви казvamъ, о юноши, прибавете при моя съвѣтъ за вѣчната любовъ, къмъ която трѣбва да се стрѣмятъ сжрдцата ви, и неговата прѣдпазливостъ, понеже всѣка роза има тѣрне, и всѣки любовъ носи съ себе си единъ требникъ,—свѣщена книга, въ която сж показани молитвитъ и тържественитъ възгласи на черквата при бракосъчетанието.

Пийте прочие благоуханието на розата и се бойте отъ бодлитъ ѳ.

Посланието ми иде къмъ своя край,
Свършavamъ, о златокрила младежъ съ
една свѣщена максима, която ни завѣща
божественя учисель, като проповѣдваше
словото божие по сваднитъ Галилейски и
езерата генисаредски: Любите другъ, другъ!

Но за да не оспне у васъ единъ скръбенъ споменъ отъ редоветъ на това мое първо послание, азъ трѣбва да ви оповѣста, че намѣрихъ въ съчиненията на клѣтия този стихотворецъ, който се споменува по горѣ, една утѣха, зарадъ бѣлия косъмъ на главата ми,

Този благовѣдъхновенъ старецъ, се обрѣща къмъ себе си съ горѣстни стихове:

„Ето Петко побѣлѣвашъ,
Вижлашъ вече остаревашъ,
Гасне буйни, млади жаръ;

Налъ усѣщамъ и кръвта ти,

Катъ ти казва толкозъ пжти:
Петко, Петко вече си старъ!...

И послѣ' ободренъ поета си казува:

Ба, какви сте вие люди
То е човѣкъ да се чуди
С'този ваштъ глупавъ совѣтъ.

Санкимъ, като побѣлѣвамъ
Има ли нѣщо да менямъ, ...
Та що има отъ бѣлъ цвѣтъ?...

И послѣ добавя:

Бѣло и бѣлото кокиче,
Но го всѣка млада кичи
И го туря на гърди!...

И така нататкъ...

Обаче, млади ми приятелки, оцѣнявайтъ правилно днитъ на вашата пролѣтъ, защото думитъ колкото ѳ да сж добръ наредени, не даватъ едно изчерпателно утешение зарадъ безвъзвратно изгубеното и защото всѣки човѣкъ въ единъ день на горѣсть, ще извика заедно съ великия постъ на Руската земя:

„Куда, куда вѣи удалѣлись
Весни мѣся златѣе дни“...

Миче.ло.

Терцини.

Въ безмѣлвие надъ мене говори
Жестока, желта сатана
И ржси цвѣтъ на мандрагори...

Тамъ гибелъ сочи въ моя пжтъ
Отъ менъ покитена жена—
Разпжтницата на Градътъ!

И къмъ продѣнени раздоли
Върви спокойно—примирѣна,
А призрака на зли неволи

Неотстжпно гони моя пжтъ,
Слѣдитъ ми прѣвъ всички дене
Все по далече отъ градътъ—

Какъ губятъ се самотно—строги
Куминитъ на тоя градъ,
Часътъ на чернитъ итоги

Ми шѣпне своитъ кумири...
Шуми тамъ буенъ водопадъ
И скитникъ съ сурдинка свири!...

Никола Дончевъ.

Клопотариани.

—Най сладкото нѣщо въ тоя животъ е когато се напиешъ съ мастика и станешъ посрѣдъ нощъ да изпиешъ единъ литъръ вода.

*

—Младитъ момичета сж като зелени аралѣки. Кисели сж, но пакъ ги ядемъ.

*

—Да живѣе изкуството на мякаръ и при праздни джбове.

*

—Когато искашъ да се отървешъ отъ нѣкой приятель досаденъ поискай му пари въ заемъ

—Унче бре, знашъ шо думатъ овде на слугиня?

—Шо?

—Изми-кярка, демекъ, ке ти измиетъ кярогъ. Я изпади вая чупиня, да ти не ойде само кяръ.

*

ИДУЩИЯ БРОЙ «КЛОПОТАРЪ»
МНОГО ИНТЕРЕСЕНЪ.

Печатница на Брати
ХАДЖИНЕВИ—царибродъ.

Бре суртукъ, къде па сѣбли бѣше гърбинуту на палтото.
Бѣхъ на курса мамо та като танцувахъ една госпожица
ме завърте силно отъ еднужъ и я се тике закачи на единъ
ексеръ.

КЛО—МО—ТАРЪ

Дрънъ, дрънъ, дрънъ, дър-
р-р-р. Добъръ день, Г-да!.. Отъ
днесъ започвамъ да излизамъ на
бѣлъ свѣтъ слѣдъ тъмна нощъ. Не
ми бѣ възможно да излѣза при васъ
до сега по много причини, които
всички ви ще чуете и разберете
кога започна да дрънкамъ. А сега
нека ви се поклоня и ви кажа кой
сѣмъ и защо сѣмъ дошелъ.

Азъ сѣмъ Г-да, безцвѣтенъ и
като така прѣдъ менъ сж всички
равни като прѣдъ закона. Очила но-
ся, но не защото не довиждамъ, а
за да прикарватъ това що далече
виждамъ, за да го випна с'ржцѣ.
Не обичамъ да подслушвамъ, но

всичко чувамъ. Обичамъ да се ро-
ви понѣкога изъ скритигъ кѣтчета
на човѣшкигъ души а да позна-
вамъ всѣкого кой какво мисли по
очигъ—В'сѣюзъ сѣмъ с'най мал-
кото отъ всички малки дяволчета
„Ашош“ и затова ще ме обикнатъ
особено младигъ Г-ца. Не влизамъ
в'комитета за С. Г. и О. П. и за-
това нема отъ що да се страху-
ватъ и женигъ. Не сѣмъ билъ и
прѣзъ „освободителната“ воененъ
доставчикъ, поради което не ме е
страхъ отъ „закона за незакон-
но придобитие“ Като така ще о-
чаквамъ доста на вашата велико-
душна подкрѣпка, която ще прие-
мамъ с'любезна благодарностъ.

Волни мотиви.

На Соня.

Отива си вече май—прощаленъ привѣтъ,
Тебъ прашамъ азъ отъ далечни край;
Обичахъ те нѣвга—щастливъ бѣ за менъ този свѣтъ.
Навсѣде бѣ радость и лжчи... сжщински рай
Но днесъ уви!.. азъ пакъ сѣмъ самъ,
Сжрдцето е пусто—подобно усамотенъ храмъ.

Азъ слушамъ какъ нѣкой нейдѣ пѣсень подема,
Бѣ вѣчеръ тиха—луната самотно блуждай;
Надъ масата азъ ниша... създавамъ схема
За онѣзъ дни на радость—сжрдцето страдай
И губя се въ мечти... врѣмето отива
Отъ болка душата о Соня се свива

Азъ зная, че тебъ не мжчи те жажда, суета.
Не спомнашъ ти за минали дни;
Ти волна си—обширенъ е за тебъ свѣта,
Но все пакъ на любимото мѣсто седня,
Запѣй за сѣтенъ ожтъ на страника любимата пѣсень
Азъ вѣрвамъ, че пролѣтъ за менъ нѣма, а тжжна есень

Валентинъ.

СИТНЕЖЪ

—Малкия Иванчо—Мамо, мамо,
мишка има у млѣкото.
—Е, ти извади ли я?
—Не, пуснахъ котката у млѣкото
да я хване.

Разбъркани запетайки.

На една бръснарница е поставе-
на една елипсовидна фирма. Оба-
че при надписването ѝ фирмописеца
разбъркалъ запетайкитъ та излезна
ло „Бръснемъ кръвъ, пушаме
зѣби, вадимъ глави“.

Дъръ-р-р; дъръ-р.

Младъ сѣмъ азъ и не мисля
да умирамъ скоро, затова сполте-
те се всички около мене, понеже
ще ви служа много. Отъ всички
най-важната ми цѣль ще бжде тая:
да ви разправямъ новини за това
що става в'и около васъ, ще ви
веселя когато сте мрачни и ще гле-
дмаъ да си не изчепите устата ко-
га се смѣете. Ще ви здобрявамъ
кога сте скарани и ще пази да се
не скарате пакъ. Мога да ви раз-
насямъ и обяви, съобщения и пр.
С'една дума азъ ще служа само
за разтура и ядове. Др-р-р...

Лѣтописъ.

Научаваме се, че за окол. началникъ въ градътъ ни е назначенъ Г-нъ Ставри Давитковъ, иже нарицаеми Желюшкото слънце. Съ това назначение се изпълни една отъ платформата на блокаритѣ: че за околийски началници ще бѣдатъ назначавани само лица съ сръдно и више образование.

Г-нъ Ставри Давитковъ е човѣкъ съ „западно образование“: свършилъ е на западъ — килийното у-ще при Чориндолския манастиръ, който отстои само единъ километъръ отъ границата. Прѣзъ врѣме на ученичеството си, той се е отличавалъ съ своето смиренномудрие и честностъ, качества присъщи и сега на неговата натура. Лоши езици разправятъ, че „само единъ пѣтъ“ дявола билъ го изкусилъ: открадналъ чергата на хахайката си баба Цона и я продалъ. [но ние не вѣрваме това].

Взправятъ още, че слѣдъ свършване на наукитѣ си той се билъ специализиралъ по фокусничество при единъ много прочутъ на врѣмето си фокусникъ отъ Манафъ Чифликъ. И благодарение на това си изкуство той до прѣди „освободителната война“ що водихме за обединението на българ. племе е билъ пожизненъ кметъ на Желюшката община, защото само съ двѣ думи: „окусъ, фокусъ, прѣпаратусъ“ и „чикъ шейнанъ долаптанъ“, той билъ въ сстояние да промени сандъчетата съ бюлетинитѣ и вмѣсто „Шейтана“ да излѣзе за кметъ-той. Ние сърадваме широкия министеръ на вътрѣшнитѣ работи Г-нъ Пастуховъ, а също и блоквия комитетъ въ градътъ ни за тоя имъ сполучливъ изборъ.

Внимание Господа!

Въ обушарската работилница на Светозаръ Пановъ и Иванъ В. Пѣтковъ се изработва най елегантни дамски, мъжки и дѣтски обуша. — Тройностръ гарантирана. Цѣни износни за всички. Едно посещение и ще се уверите въ тора.

Съ почитание:
СВ. ПАНОВЪ И ИВ. В. ПѢТКОВЪ.

Концерта на читалището

Една истинска душевна наслада получиа присъствуещитѣ на концерта на г-ца Апенцова—Стануловъ, даденъ на 24. май т. г. въ полза на читалището. Ний нѣма що да кажемъ повече отъ това което всички които слушаха казаха за него, освѣнъ сърдечно стискайки рѣка на инициаторитѣ и изпълнителитѣ на този концертъ горещо да имъ отблагодаримъ. Подобни тържества на душата сж рѣдкость за много провинциални градчета, тѣй като талантиѣ, винаги неразбрани въ своето гнѣздо бѣгатъ въ столицата, вждѣто все по-мощатъ ги разбра.

Особено приятно бѣ човѣку да слуша solo - то „изъ чардаша“. То надмина всѣко очакване. Симпатичната Г-ца Начева бѣ прѣдизвикана отъ ликуващата публика на три пѣти да издава своя младешки и много обещающъ гласъ. Едно малко школуване още, едно по-особно внимание на този скритъ талантъ у нашата млада съгражданка, която едва прѣди нѣколко дни навърши 15 год. и тя ще стане силата и гордостта на нашия край.

Задоволството отъ добръ прѣкараната вечеръ бѣ общо. Но би било много добръ, ако слѣдъ подобни успѣхи въ изпълнението на програмата се извърлѣхи никому не нуждитѣ хора, танць, весела поща и пр. и пр. Излишества, които потъмняватъ славата на изпълнителитѣ и заличаватъ доброто впечатление.

Тѣ сж нуждни само за хлебуситѣ вечеринки.

Колкото за Г-нъ Стануловъ ний и по-рано сме чували само ласкави отзиви, а слѣдъ този концертъ той произведе фуроръ между естетично настроеното гражданство. Бихме желали този да не е послѣдния му концертъ и по-често да го виждаме между насъ.

Г-ца Апенцова иде за пѣрви пѣтъ въ Царибродъ, но успѣ да поживе общитѣ симпатии на всички.

За хорѣтъ на Гна П. Шонтова нѣма какво да говориме, защото туку що е образуванъ. Но и това е много за малкото дни, дни вѣрвъ които се е приготвилъ.

Зидаръ.

НОВО! НОВО!

Искате ли ефтини и много здрави обуша? — Тогава, тичайте веднага въ обушарница „Комуна“ на Стефанъ Г. Генковъ въ центъра на града.

ИЗРАБОТВАМЪ солидни и елегантни обушки при намалени цѣни.

Поправка всѣкаквъ видъ шевни машини.

Съ почитание:

Димитръ Атанасовъ.

Часовничарско и златарско ателие **ЖЕНЕВА** — продава всѣкакви вилоче часовници, прѣстени, обеци, гердани, гривни, кордони и всѣкакви свадбени украшения.

Купува всѣкакви стари златни и сребърни украшения. Поправка на разни часовници. Цѣни умѣрени.

Съ почитъ: **Ал. Фотиновъ.**

Хей!

—Кждѣ си пошълъ?

Я ела тука да видишъ чудо. . . .

—Е що е тука?

—Тука е богоугодното заведение „МАКЕДОНИЯ“. Тука има разни пертубации, ракишоръ, винчокъ, конякъ, монякъ, вермутъ, бермутъ, салати, мезета, Иренье. . . .

—Що е това, Иренье. . . .

Хал хал хал. . . Иренье, това не се ручи не се пие бре, оно е тия що пече тува кебапчетията и разнемити други прѣпърльо, тии и се ока бай Илия Иреньего.

—А! Сега разбра

—Разбра ли тука е хотелъ Македония, кой си нѣма домъ, може тука да спи. Цѣма ни била ни дървеница, а ками ли па възка. Та така, ела ти при бае си Спас да се уколаме у подмолветъ, а друго све е лжа. Богами лжа е.

**ПЕТРЪ ПЕЙЧЕВЪ ИВАНОВЪ
ПРОШЕНОИСЕЦЪ.**

Изготвяла всѣкаквъ видъ молби, заявления, жалби, и пр., до всички сѣдебни, административни и п. учреждения въ Царството; усинювяване незаконородени дѣца; наториални актове, всѣкаквъ видъ протести и пр. Изпълнява изпълнителни листове. Въ писалището се работи съ писуци машини.